

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavlјati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu naših dobrotnikov in naročnikov berejo afriški škofje in misijonarji vsako leto

500 svetih maš.

Spomin na umrle.

† Preč. g. župnik Anton Pfajfar, Železniki. — Preč. g. župnik Franc Ogrizek, Št. Janž. — Preč. g. župnik Ig. Fertin, Brezje. — Č. s. Sebastijana, Amerika. — Angelo Tessari, Planina. — Jožef Vukšinič, Metlika. — Cecilija Volenčak, Zdole. — Jera Logar, Goriče. — Roza Grobelnik. — Mar. Penpihar, Št. Janž. — Mar. Golavšek, Sv. Magdalena. — Fr. Črnko, Gor. Radgona. — Mar. Pipenbacher, Starše. — Alojzij Macarol. — Jožefa Žužek, Krmelj. — Kat. Pavlič, Sv. Lovrenc. — Fr. Grmovnik, Mengeš.

Za odkup in krsi zamorske deklce

na ime »Kanizija Melanija« je darovala 280 Din M. Lešnjak, uršulin-ski samostan Ljubljana.

Kdo more postati pomožna misijonarka ?

Za pomožne misijonarke so sposobne gospodične z višjo ali tudi navadno šolsko izobrazbo. Imeti morajo pravi redovni poklic ter biti pripravljene iz ljubezni do Boga z vso vnaemo delati za razširjenje sv. evangelija ter se v junaški samoodpovedi, ponižnosti in pokorščini posvetiti rešitvi duš.

Natančneje podatke nam nudi brošurica: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova 1. — Cena 4.50 Din.

iti

Iskreno hvaležen za motorno kolo, gre afriški misijonar reševati duše za Jezusa.

Krščanstvo in poganstvo.

Učeni in prav tako pobožni o. Faber piše v svoji knjigi »Dragocena kri«:

Oh, še se nahajajo poganške dežele na tej božji zemlji. Koliko narodov in ljudstev še moli kamenje in iz lesa izrezane podobe, časti po božje hudobne duhove. Koliko jih trepeta pred naravnimi močmi in silami, misleč, da so vsemogočna in hudobna hkratu. Drugi zopet živijo v neprestanem strahu pred dušami umrlih. Sladke družabne in rodbinske vezi jim zagrenijo njih praznoverje in zlato solnce teh pokrajin je neredkokrat nema priča grozovitih človeških žrtev, darovanih malikom.

Temu nasproti pa so naša vsakdanja pota oblagodarjena z najslajšimi spomini na našega božjega Učenika. Sv. maša zjutraj in blagoslov zvečer, o kolika tolažba in sreča za naše duše. Trikrat na dan se v angelskem če-

ščenju spominjamo sladkega oznanjenja o učlovečenju Sina božjega. Premišljevanje in rožni venec nam govori o Jezusu in njegovi nebeški materi. Preden zvečer utrujeni zatisnemo oči, šepetajo naše ustnice še zadnje besede Zveličarjeve na križu.

In sedaj, pomislite, koliko poganov tava še v temi zmote, ne vedoč za svetlo nebeško luč, ki je Kristus Gospod. Kaj, ko bi bili mi njim enaki! In kaj bi postalo iz njih. Koliko stopinjo popolnosti bi morda dosegli, ko bi prejeli le del milosti, ki jih je ljubi Bog naklonil nam!

Da smo udje prave Cerkve Kristusove, je največji dar vseh darov božjih, ki jih, razen nebes, sploh moremo prejeti. Njegova vrednost je neprecenljiva, je zaklad neizmerne vrednosti. Zato je tudi nesreča, biti izven svete Cerkve, nepopisna, nepojmljiva.

Iz gorovja Matengo.

Od tu nam piše opat Norbert Weber ves vesel in hvaležen:

Nekoč sem se zelo zavzel za to, da bi dragi moj sobrat dobil motorno kolo. Ker ga je dobil in je zanj zelo hvaležen, se moram tudi jaz zahvaliti. Bog Vam povrne to veliko pomoč, ki ste jo izkazali misijonom! Kolo nadomesti enega patra in še več; kajti vsled tega res močnega kolesa more pater priti v najkrajšem času do najbolj oddaljenih postaj, in je s tem dana kristjanom prilika, da morejo prejeti sv. zakramente, ki bi jih sicer ne mogli. In ker tam število kristjanov vedno bolj narašča, bi se bilo bati, da bi vnetost polagoma zmrznila. Tako pa, Bogu bodi hvala, naših 7 tisoč kristjanov prav pogosto prejema sv. zakramente. Ganljivo je videti cele gruče ljudi, ki hite k službi božji s svojih goratih hribov po 2 uri daleč, ker žele biti pri spovedi in sv. obhajilu. Ura je že 11 ali 12, ko zadnji vstanejo od obhajilne mize; pa so srečni, da so mogli prejeti svojega Odrešenika in ga vzeti za spremljevalca s seboj v svoje gorske kraje k svojemu trdemu delu. Ljudje iz gorovja Matengo so najpridnejši izmed tukajšnjih domačinov; zato imamo upanje, da se bo sveta vera med njimi še krepko širila, tako da bo v par desetletjih ves rod katoliški. Seveda bo treba ustanoviti še par misijonskih postaj, da jih bo mogoče redno obiskovati in jim dati priliko za službo božjo in sv. zakramente. Tako bomo tu imeli dobro opirališče za nadaljni razvoj. To mene po-

seбно veseli, ker mi je to hribovsko ljudstvo že od nekdanj zelo pri srcu. Kako mora biti človek vesel, ako tak krepek rod kar v masah pristopa h Kristusu in mu je potem hvalen in zvest. In k temu boste pripomogli Vi in Vaša družba in vsi tisti, ki jo podpirajo. Božji Odrešenik Vam bo obilen plačnik!

Veliko veselje v misijonu — nova monštranea je došla.

Kako krasen dar.

»Kako krasen dar!« tako je vzkliknil ubogi afriški misijonar v Nsambiji, zap. Afriki, ko je prejel od Družbe sv. Petra Klaverja v Ljubljani lepo novo monštranco.

Sklical je vse svoje verne ovčice, mlade črne kristjane, da si ogledajo sveto posodo, kjer bo prebival evharistični Jezus. Saj je bil njegov misijon tako reven, da dosedaj ni imel monštrance. Zato tudi niso mogli obhajati lepe procesije na praznik sv. Rešnjega Telesa in na veliko noč.

Goreči zamorski kristjani do sedaj niso imeli milosti, da bi mogli gledati ljubega Jezusa na oltarju v monštranci izpostavljenega, pod podobo bele hostije. In vendar ti zamorčki tako zelo ljubijo Jezusa ter ga pogosto prejemajo

v svetem obhajilu v svoja srea. Lahko si torej mislite, kako so se veselili, ko sem jim pokazal poslano monštranco. Malčki so šepetali: »Jezus bo tukaj prebival!« In pošiljali so mu že naprej tisoč poljubčkov. Obljubljali so, da bodo goreče molili za blage dobrotnike, ki so prispevali v ta namen svoje zlate in srebrne kapljice. Kako krasno je monštranca izdelana! Res, sveti se kot sonce. Žarke sije na vse strani, ker sama presveta Trojica bo prebivala tam. O, naj ljubi Jezus v sveti hostiji blagoslavlja vse ljube dobrotnike!

Taki so bili vzkliki mojih pridnih zamorskih kristjanov. Slični so bili tudi občutki mojega hvaležnega srea. Zato dovolite, da se v imenu svoje mlade krščanske občine v daljni poganski deželi najiskrenejše zahvalim vsem blagim dobrotnikom, ki so prispevali svoj dar in pomagali, da nam je Družba sv. Petra Klaverja mogla poslati tako krasen dar. Tisočero Bog povrni!

O p o m b a u r e d. Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1, še vedno zbira zlate in srebrne kapljice za ciborij, kelih in monštranco, ki jih potem pošlje v najrevnejše afriške misijone. Stare srebrne krone, zlatnike, uhane, prstane in slično, čeprav je že morda pokvarjeno, vse hvaležno sprejemamo.

Uršulinski misijon Krugersdorp.

Piše misijonarka M. Ksaverija Lesjak, uršulinka v Južni Afriki.

Odkar sem Vam pisala zadnje vrstice o našem misijonu, je število kristjanov precej naraslo. Po božiču smo imeli krstno slovesnost v treh skupinah. Malemu Jezusu v jasecah smo izročili 10 novokrščenih kodroglavčkov obojega spola. To so bili otroci izpred šolske obveznosti.

Starši male Lizike in Hilde so napravili za ljube prvoobhajance obed. Povabljeni so bili tudi sorodniki in prijatelji srečnih otrok, in seveda naša trojica sester tudi. Pa smo se lepo zahvalile za prijaznost in opravičile, češ, redovnice ne gredo na gostijo. Dobrim ljudem je bilo težko, zato so nam poslali naslednjega dne nekaj sladkarij v samostan. Dale smo jih najmanjšim v otroškem vrtcu. Kakšna pojedina je bila to. O, želela bi, da bi jih vi videli. Naši ljubi zamorčki so si še med poukom oblizavali svoje prste in kar nič se niso naveličali. Spet in spet so nesli prstek k ustom, če se morda še kaj sladkega

Zamorske sirote iz sirotišnice misijona Nyeri.

drži na njem. Popoldne so pripeljali s seboj v šolo tudi svoje mlajše bratce in sestrice, v nadi, da bodo tudi oni deležni sladkih dobrot. Pa kaj, ko je tu v Afriki te reči tako malo.

V preteklem letu meseca februarja je bilo 16 odraslih fantov oblitih z vodo prerojenja. Kako skrbno so se pripravljali na sveti krst. Vsako nedeljo so stali v cerkvi s katekizmom v roki in ponavljali katekizemska vprašanja. Pater misijonar je namreč strog v tem oziru. Kdor več-

krat izostane od pouka brez vzroka, mora čakati še eno leto. Kako potrebna je taka strogost, si lahko mislite, ker so naši verniki doma pomešani s protestantovskimi sektami in tudi še s pravimi pogani. In kdor ni trden in poučen, omahne tekom nekaj let kot suha veja. Žal, da smo doživeli tudi tako razočaranje. Velikonočno jutro pa je vstali Jezus prvič ožaril te duše s svojim prihodom.

Morda se Vam čudno zdi, ko sem Vam že večkrat pisala, da so prejeli sv. krst moški in fantje, a o ženskah navadno molčim. Priznam, da so ženske nekako brezbrizne in lene pri učenju katekizma in zato jih misijonar tudi ni mogel pripustiti k svetemu krstu. Preteklo leto pa so v tem oziru postale bolj goreče. Tako smo mogli, hvala Bogu, krstiti sedem mater. Čeprav revne, so želele biti za ta pomembni dan vse lepo oblečene. Belo obleko, pajčolan in celo venček so si oskrbele.

Ena izmed teh mamic je znala ves katekizem na pamet kot »očenaš«. In vendar ne zna ne brati ne pisati. Naša navdušena katoličanka in zgledna mati, Apolonija, o kateri sem Vam že v zadnjem pismu sporočala, jo je učila cele popoldneve ter je ponavljala tako dolgo, dokler ni znala gladko vsa vprašanja. Od samega veselja, da je bilo takrat sedem mater naenkrat krščenih, je napravila Apolonija zanje skromen obed zadaj za cerkvijo. Po sveti maši so jih obkolili vsi farani pri mizi, v nadi, da bodo dobili tudi kak požirek. Bili so tako živahni in glasni, da je pater misijonar dejal, da je bila njihova gostija zadnjikraj v bližini cerkve.

(Dalje prihodnjič.)

—■—

Veselje apostolstva.

Piše sestra Ivana, misijonarka v Banguelo, Srednja Afrika.

Pač se pojavijo težave, kadar je treba ustanoviti nov misijon, kot povsod ob začetkih, ko je treba orati ledino. Treba je najprej spoznati značaj prebivalstva; kaj imajo ljudje radi, kaj jih odbija. V daljnjih deželah se pridružijo še posebne težave, ker ni lahko dobiti potrebnega materijala za zidavo in drugih potrebščin. Toda če je težav mnogo, je pa tudi veselja veliko.

Duša misijonarjeva je vesela, ko vidi, kako se započeto delo lepo razvija. Kako se množe duhovni sadovi in kako bodočnost lepo kaže. Saj je misijonar vse na svetu zapustil, da bi pomagal širiti kraljestvo božje na zemlji.

Izmed novih ustanov našega misijona v Ngumbo je zlasti ena, ki nam je v veliko veselje: vzgoja deklic. V

ta namen se je sezidal internat za deklice in dekleta, ki so predaleč doma, da bi mogle redno obiskovati šolo.

Dne 2. februarja, ko je bil praznik Marijin, smo otvorili zavod in se je Marija izkazala kot pokroviteljica podjetja s tem, da nam je še na predvečer poslala 7 učenk, ki so se pridružile štirim drugim, ki so pri nas že bile vpisane. Od tega dne so se priglašale še druge, tako da je zdaj 28 notranjih deklic.

Zelo smo se bale pri tem podjetju, kako bo s stanovitnostjo domačinov, ki zelo ljubijo kočo in dom in vas, pa naj je še tako revna. Pa tudi reda in snage niso kaj prida vajeni, ker živijo vedno le v prosti naravi. Pa se je vse lepo izteklo in danes lahko ugotovimo, da so naše deklice vesele in zadovoljne.

Ako je srce veselo, greš z veseljem na delo. Deklice se pridno uče in nekatere prav hitro napredujejo, tako da se temu same čudijo. Tako je n. pr. Monika obrisala tablico svoji sestrici, ki se rajši igra ko uči, in jo prisilila, da je svojo nalogo spisala vdruživ in bolj pazljivo. Saj jo je bila že poprej parkrat resno posvarila. Ta mali dogodek in še več podobnih je dokaz, da se naše mlade zamorke, ki so sicer rade brezbrizne napram dušni izobrazbi, začno zavedati pomena, ki ga ima nauk misijonarja za človeško življenje.

Te vrste deklic so ponavadi tudi lene in doma presanjarijo po cele dneve in le kaj malega materi pomagajo pri gospodinjstvu. Zdaj se igrajo s kamenčki, zdaj lazijo brez dela in namena po grmovju. Pri nas pa poteka dan vse drugače. V farni cerkvi so pri sv. maši, potem pa vzame vsaka svoje delo v roke, ki ga mora izvršiti še do šole. Nekatere nosijo vodo, druge pometajo po šolskih sobah, obednici, kuhinji in dvorišču. Pozvoni, in vsa gruča se zbere k molitvi in krščanskemu nauku. Potem pridejo na vrsto razni učni predmeti: branje, pisanje, računstvo, zemljepis, higijena in petje. Tako je izpolnjen ves učni načrt. Šola mine. Zdaj so vesele, da lahko poskočijo. Nekatere gredo na njive, druge luščijo riž ali rujejo koruzo. Druge denejo na glavo izvotljeno melono (usupa) in hodijo v procesiji od jezera do cvetličnjaka, ki ga v suši zalivajo.

Ta mladina se veselo smeje, poje in čeblja ko za stavo. Obmolknejo le, kadar katera v razposajenosti izgubi ravnotežje in se krhka posoda razleti po tleh. Potem kriče in jokajo; pa se kmalu potolažijo, ko jih sestra prijazno posvari, naj bolj pazijo na delo in malo manj nore. Vidijo, da sestra ni tako stroga kot njih lastna mati doma, ki bi

v sličnem slučaju kaznovala neprevidno hčerko s tem, da bi ji naložila trdo delo za kazen.

Naposled pride čas za kosilo, potem odmor do začetka šole. Popoldne je podobno dopoldnevu, le da dodamo še eno uro za šivanje, ki je deklicam vselej prekratka. Gotove dni pomagajo sestram pri perilu in likanju, da se tega dela navadijo. Zelo so ponosne na to, da pomagajo pri tem evropskem delu; zato so tu zelo pazljive. Ali naj Vam pišem tudi kaj o zabavi, ki je uvrstena med dnevno delo in ki se zlasti ob opoldanskem odmoru prav živahno razvije?

Ob nedeljah in praznikih gredo deklice na izprehod; vsak teden enkrat pa v gozd po drva, kajti deklice se rade po večerji pogrejejo ob ognju, preden gredo spat. Ob taki priliki v gozdu korakajo veselo po mehkih stezah, da pridejo na cilj. Vsaka zbira potem veje, napravi iz njih butaro, ki vsaka svojo prav dobro pozna. Očedi in otrebi svojo butaro, da je lahko ponosna nanjo in da jo lažje nese na rami. S srobotom vsaka svoje breme dobro poveže, da se ji ne razsuje po poti. Preden nastopijo pot proti domu, jih sestra pokliče vse po imenu, da se katera ne izgubi. Domov gredo vse zopet lepo v vrsti. Ako bi katera stopila iz vrste, jo prisilijo tovarišice, da mora iti zadnja. Ko zagledajo hišo in dom, začno veselo peti. Doma postavijo butare na dvorišče, potem pa gredo zopet k jezeru, da se umijejo.

Kaj pa šele, kadar ribe love! To je njih največja zabava. S trnkom in pleteno posodico v roki hodijo ob obrežju jezera. Nekatero tolčejo po vodi, da preženejo ribe iz skrivališč, ki jih potem druge polove. Trнке mečejo stanovitno v vodo, četudi mnogokrat brezuspešno. Pa četudi lov ni vselej obilen, veselja in zabave je vendarle bilo veliko, kar ima tudi svojo dobro stran. Ob drugi priliki gredo v polje in gozd, da nabere v šope neko dolgo travo, ki služi za izdelovanje metelj.

Tako minevajo našim deklicam dnevi brez skrbi. Tako se z lahkoto privadijo delu in rednemu življenju. Pred božjimi in našimi očmi doraščajo. Z veseljem pazimo, kako se razvijajo med njimi tudi božji poklici; druge pa se pripravljajo, da bodo enkrat krščanske matere in dobre gospodinje.

Resnično mnogo razvedrila in veselja ima misijonar v svojem poklicu. Tudi oni, ki se zanimajo za civilizacijo ubogih zamorcev, so lahko veseli, ko vidijo, da se na ta način dela za boljšo bodočnost zamorskega plemena.

Naj bi Bog to delo, ki se vrši Njemu v čast, bogato blagoslovil in nam poslal materijelne podpore, da bomo mogle svoj poklic prav vršiti in preživiti nam izročene gojenke.

Imamo 28 deklic; imeti bi jih morale 50, kar je še vedno malo za misijon, ki ima nad 1000 krščanskih družin. Toda 50 gojenk, za vsako 4 funte letnih stroškov, to je še vedno velika številka, vsaj za naša skromna sredstva. Kakšno dobro delo je, ako kdo pomaga vzgajati naše dobre zamorske deklice, ki bodo enkrat krščanske matere v dobrih družinah, ki bodo tvorile srečo in blagostanje civiliziranega ljudstva.

Tako upam, da moj klic ne bo zastonj, ampak da se bodo odzvali blagi dobrotniki, ki bodo pomogli, da bo naš penzjonat bolje prosperoval in blagodejnejše vplival na vzgojo.

Zahvala misijonskega škofa.

Škof Le Mailoux, apostolski vikar v Duale, piše:

Vaši Klaverjevi družbi se moram zahvaliti, da so mogli naši misijonarji rešiti znatno število žena in deklet moraličnega propada in jih spraviti v pošten zakon. Bogu in božji Previdnosti bodi hvala za to, Vas pa prosim, da se spomnite še večkrat revnih kristjanov v tukajšnjih krajih, kar bo zlasti ženam prišlo v prid. Vse se zanašajo na denarno pomoč od drugod, misijonar pa nima sredstev, da bi vselej vsem pomagal. Tako mora izbirati med njimi in nekatere le z besedo tolažiti. Prosimo Boga, da bi kmalu minule čudne poganske navade, ki ob sklepanju zakona ubogo ženo tako malo upoštevajo, kot drugod živino, kadar jo prodajajo. Ponekod že izprevidijo starši, kako je tako ravnanje sramotno in za njih hčere poniževalno. Dal Bog, da bi se to spoznanje na splošno razširilo. To bi bila čast za našo sv. Cerkev.

Kako Marija Terezija pomaga.

Vedno se misijonarji in misijonarke zatekajo za pomoč k blagi misijonski materi Mariji Tereziji Ledóchowski. Njih zaupanje ni osramoteno. Sestra m. Peregrina, benediktinka v Wildhoek, poroča dne 30. januarja 1935 o nekem novem slučaju, kako je bila uslišana:

Lani smo imeli izjemoma zelo mnogo dežja, tako da so imeli ljudje in živina dosti živeža. Pa so kar čez noč

priletele kobilice. V našem misijonskem vinogradu so ostale kar štiri tedne, in jih ni bilo mogoče z nobeno stvarjo pregnati. To je bil hud boj. Ako bi bilo to trajalo še 14 dni, bi bilo uničeno delo enega leta. Od devetih dopoldne do petih popoldne ali pa še dalj je bilo treba ropotati in kričati in razbijati z železom in pločevino po vinogradu gori in doli; a če smo jih pregnali z enega kraja, so prišle na drugem koncu zopet nazaj. Zvečer so posedle po drevesih in plotovih, da so se zjutraj zopet takoj razgrnile preko vrta in vinograda.

V svoji stiski smo se zatekli k naši ljubi misijonski materi Mariji Tereziji Ledóchowski in začeli opravljati devetdnevničo. In glej, šesti dan devetdnevniče je odletela vsa naselbina tega mrčesa, ki se je bila že kar udomačila pri nas. In nič več se ni vrnila. O, kako ljub mir je zavladal po štirih tednih ropota in razburjenja. Kakšno veselje! Saj ves čas niti eno uro podnevi nismo smeli prenehati s kričanjem in ragljanjem in nabijanjem!

Figova drevesa so vsa objedena in gola, kakor da smo sredi zime. Vendar vino, ki služi za sv. maše za vse misijone, bo ostalo. Ne moremo se zadosti zahvaliti Bogu in grofici Ledóchowski za pomoč v tej veliki stiski.

Margareta.

Nedavno je umrla v našem misijonu, ki je posvečen presv. Srcu Jezusovemu, mlada deklica, stara 18 let, Margareta. Njena smrt je vse zelo pretresla. Lahko se je reklo o njej: »Srečni, ki v Gospodu umrjejo!«

Margareta je bila hči Ananija, enega naših prvih kristjanov, in je imela še dva mlajša bratca. Dekle je vzrastlo v krščanski veri in bilo izmed najbolj vnetih kristjank. Vsi so vedeli le dobro o njej in so jo povsod radi imeli. Vedno je bila pripravljena, da je rada vsakemu postregla. Kdor je potreboval nje pomoči, jo je dobil, če je imela še toliko dela in opravila. Najrajši je pometala cerkev. Vselej, ko je služba božja minila, je tekla po vodo in je z metlo pomela po vseh kotih, vsa srečna, da je mogla za Kralja kraljev kaj storiti. Zlasti je častila Brezmadežno. Znala je napamet pesem Tota pulchra (Vsa si lepa), ki si jo je dala prestaviti in jo vsak večer po delu prepevala. Ni se naveličala te pesmi; saj je bila tako »moleo« = lepa.

Margareta se je bila izučila prav dobro v šivanju. Nekoč je zaželela, da bi za Mater božjo napravila kako

ročno delo, pa je komaj upala svojo željo izraziti, ker se je smatrala za nevredno, da bi ona kot uboga zamorka smela kaj narediti za Marijin oltar. Misijonska sestra pa je pohvalila njeno željo in ji izročila v delo neki oltarni prt za stranski oltar. Margareta se je urno lotila dela. Poljsko delo je opravila dobro in hitro, da je dobila več časa za svoje postransko delo. Opoldne si ni privoščila nič počitka, čeprav bi ga bila potrebna; tako je pridobila eno uro za zvečer, da jo je mogla posvetiti svojemu ročnemu delu. Vezenje je bilo preprosto; toda Marija je gledala le na srce svoje služabnice in je bila z delom prav gotovo zadovoljna. V enem mesecu je bilo delo izvršeno, in sicer uprav za devetdnevnicu Brezmadežne.

»Nikomur ne pravite, da sem jaz to vezala,« je prosila sestro, »bolje je, da Mati božja sama to vé.« Dala je sestri svoje prihranke, da je ž njimi plačala še blago in svilo. Bil je dar uboge »vdove« in Mariji gotovo prijeten.

Pošten mladenič, Ludvik Wahira, priden delavec in vnet kristjan, je nameraval Margareto vzeti v zakon in se za celo življenje zvezati ž njo. Njena mati je bila s tem zadovoljna in je govorila o tem ž njo. Margareta je po vneti molitvi in treznem preudarku privolila v to zvezo, ker je mislila, da je božja volja tako. Vsi so bili veseli bodoče zveze. Ludvik je že zbiral denar, da deklico odkupi, kakor je običaj. V cerkvi so bili že oklici, poroka je bila določena na četrto nedeljo po novem letu.

Že je potekal zadnji teden pred poroko. Margareta je v tem času molila še bolj ko sicer. Zadnjo nedeljo je po službi božji ostala dolgo v cerkvi in molila pred Marijinim oltarjem. Tu se je po notranje pogovarjala s svojo nebeško materjo. Kaj —, to je zakrito našim očem in se bo šele v nebesih zvedelo.

Tiste dni je kuga razsajala v naših krajih. V sredo je začela Margareto silno glava boleti. Zvečer je prišla vsa trudna s polja, ni mogla nič jesti in je legla v posteljo. Spati ni mogla; noč je bila silno dolga. Zjutraj jo je glava še bolj bolela in vročina kuhala; vendar je poskusila, če bo mogla v cerkev. Šla je, toda že po Evangeliju je morala zapustiti cerkev in iti domov. Sestra ji je prinesla zdravil. Margareta je rekla: »Ne bo hudega; solnce me je včeraj preveč pregrelo, malo se spočijem, pa bo dobro.« Ubožica!

Naslednjo noč zopet ni mogla nič spati, ker jo je kuhala vročina. Bila je ves čas pri zavesti, a bolezen se je vidoma slabšala. Ker je čutila v pljučih silne bolečine, smo vsi takoj vedeli, kako je ž njo. Dali smo ji razna zdra-

Dobra zamorska mamica podari misijonarju kokoš — nese jo kar na glavi.

vila, a nič ni pomagalo. V petek zvečer je rekla svoji materi: »Maito (mati), ne straši se, ko ti bom nekaj žalostnega povedala: Nič več ne bom ozdravela. Jezus me hoče imeti pri sebi v nebesih. Ne jokaj. V nebesih bom zate molila in te ne bom nikdar pozabila. Pa tudi tebe nekaj prosim. Obljubi mi, da mi storiš.«

Njena mati je bila že 4 leta ločena od svojega pravega moža. Zato je Margareta zaprosila: »Mati, pozabi na vso jezo in na vsa razžaljenja, ki si jih morala prestati od očeta in obljubi mi, da se zopet spraviš ž njim.«

Mati ji je ogovorila: »Draga hčerka, prosi Mater božjo, da te ozdravi in da bomo mogli v nedeljo obhajati tvojo poroko.«

Hčerka pa je odgovorila: »Svojo poroko, draga mati, bom obhajala v nebesih.«

Drugi dan so se pokazali očitni znaki pljučnice; začela je pljuvati kri, kar jo je vedno bolj slabilo in bližalo smrti. V soboto zvečer je z veliko pobožnostjo prejela sveto popotnico. Svojim tovarišicam, ki so jokale, videč jo umirati tako mlado, je rekla: »Srečna sem, ker grem k Jezusu v nebesa. Moja nebeška Mati me hoče imeti pri sebi.«

Njen ženin Ludvik jo je prišel obiskat, pa se ni mogel zdržati solza, ko jo je videl umirati. Sreča in prihodnost, ki si jo je bil tako lepo naslikal, je umirala ž njo tudi njemu. Zastonj je bil postavil kočico, zastonj se je veselil na jutrišnje slavje. Margareta pa je bila mirna in vdana v božjo voljo. Za hip jo je morda prevzela žalost, ko je videla, da se ji nade niso uresničile, toda pogled na Križanega jo je potolažil. Rekla je: »Ludvik, ne misli več name. Rada umrjem. Svojo poroko bom obhajala v nebesih. Ostani dober kristjan in hodi v cerkev, da se bova v nebesih videla.«

Prišla je nedelja. Zvonovi so veselo vabili ljudi v cerkev. Vse je bilo v pričakovanju, ker po sv. maši so se imele vršiti poroke. V klopi, kjer so sedeli ženini in neveste, sta bila dva prostora prazna... Margareta pa je prav tisti čas umirala. Žrtvovala se je Bogu za svoje rojake, ki so še tavalili v temi poganstva.

Neka žalost je ležala nad okolico. Vsi so molili za umirajočo. V nagovoru na poročence je omenil duhovnik tudi Margareto in spomnil na minljivost vsega posvetnega. Nobeno oko ni ostalo suho. — Po opravljenih porokah so se uvrstili novoporočenci v procesijo, sledili so otroci, prepevajoč slovesne pesmi in troseč cvetlice na pot. Ob razpotju se je procesija ustavila in zavila v stran proti kraju, kjer je Margareta umirala. Vesela pesem otrok je umolknila, trije pari poročencev pa so šli v hišo. Dali so ji cvetlice, ona pa se je prijazno smehljala, a obenem so ji solze tekle po licih.

Rekla je s slabotnim glasom: »Tudi jaz bom še danes nevesta Kristusova v nebesih. Ostanite dobri in molite zame!«

Njena moč je bila pri kraju. Prijateljice so odšle. Začel se je smrtni boj. Duhovnik je ostal ob njeni postelji do zadnjega diha. Proti popoldnevu, ko je ravno solnce zahajalo, je zapustila Margareta to solzno dolino z imenom Jezus in Marija na ustnicah, da obhaja svojo poroko z božjim Jagnjetom.

Marija si je utrgala to lilijo, preden je mogla zveneti na zemlji. Oblekli so jo v belo oblačilo, ki si ga je bila sama sešila za poroko. Vsi kristjani so prišli k pogrebu in so gočere molili zanjo. Prva cvetka Margaretine uslišane molitve je zacvetela že po nekaj dneh. Njen oče in mati sta se zopet spravila in mir se je naselil v Margaretino rojstno hišo.

V silni stiski sem se obrnila za pomoč k služabnici božji Mariji Tereziyi Ledóchowski in začela opravljati devetdnevnicco. Se predno sem devetdnevnicco dokončala, me je na čudovit način rešila težkega položaja. Zato se ji tisočkrat najsrčneje zahvalim za njeno pomoč. Iskreno jo prosim, da mi še nadalje pomaga v neki zelo težki zadevi. Prosim objave v »Odmevu«, ker sem tako obljubila.

R. B. Ljubljana.

V zelo nevarni bolezni moje drage hčerke sem se zatekla k služabnici božji Mariji Ter. Ledóchowski ter jo z velikim zaupanjem prosila pomoči, ko je bila človeška pomoč že skoro odrekla. Tudi hčerka sama je upala, da jo bo Marija Tereziya pozdravila ter je prosila za njeno podobico z relikvijo. Kako je bila vesela, ko jo je dobila. Polagala je slikico na mesta, kjer je čutila največ bolečin. Kot nevidno zdravilo je učinkovalo to. Bolečine so polagoma ponehale, stanje se zboljšalo in sedaj hodi hčerka zopet v šolo. Ne morem se naši nebeški zdravnici dovolj zahvaliti. Zdravje naše družine in vse svoje zadeve ji še nadalje iskreno priporočam. M. L., učiteljica.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje. M. F. Kranj.

Prisrčna zahvala Mariji Tereziji, mamiči zamorčkov, za srečen izid operacije. F. Š. Ljubljana.

Dolžnost mi je, da se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji, ker sem na njeno priprošnje na izreden način ozdravel od hude bolezni. Matija Arlič.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Frančiška Virant.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za uslišano prošnjo ter se ji še nadalje priporočam. F. M. Grablje, Koroško.

Bila sem zelo bolna. Z zaupanjem sem se zatekla za pomoč k »afriški materi«. Ozdravela sem, hvala Bogu. Služabnici božji se prisrčno zahvalim za priprošnje in prejeto milost. Priporočam ljubi Mariji Tereziji tudi v bodoče vse svoje zadeve. A. Bajic, Stari kot.

Zahvaljujem se mamiči zamorčkov za pomoč v mojih težavah in jo vsakomur najtopleje priporočam. Kadarkoli sem jo prosila pomoči, vselej sem bila uslišana. Še enkrat ji najiskrenejša hvala.

K. Č. Ptuj.

Obljuba in dolžnost me veže, da se tisočkrat zahvalim Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v zelo težki zadevi. Z velikim zaupanjem sem se zatekla za pomoč k oni, o kateri sem v »Odmevu« tolikokrat brala. Za uslišano prošnjo sem obljubila botrinski dar. Še nadalje se ji priporočam v neki važni zadevi. Prosim javne objave.

Nežika Teržan.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za zboljšanje zdravja v hudi omotici. Še nadalje se je priporočam.

Ivana Podobnik, Ljubljana.

S polnim zaupanjem sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, ko je bil moj mož došlo časa brez službe. Obljubila sem, če zadobimo to milost, da bomo v zahvalo odkupili enega zamorčka. Danes z veseljem izpolnjujem obljubo, ker mož je res dobil službo. Vsem tistim, ki so v težavah, svetujem, naj se s polnim zaupanjem zatekajo k mamiči zamorčkov. Marija F. Jesenice.

Večkrat sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč in sem bila uslišana. Prisrčno se ji zahvalim in pošiljam obljubljen dar za odkup zamorske deklice. Še nadalje se ji priporočam in prosim objave v »Odmevu«.

K. A. Sv. Lovrenc.

Dolžnost me veže, da se prav iz sreca zahvalim blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski za tri uslišane prošnje. V treh mučnih boleznih sem se zatekla k njej za pomoč in mi je pomagala. Prepričana sem, da vsakemu pomaga, kdor se k njej z zaupanjem zateče. Frančiška Pajk, Amerika.

Najlepše se zahvalim Mariji Tereziji Ledóchowski, da me je rešila iz neke silno mučne zadeve. Prosim objave v »Odmevu«, katerega hočem vse svoje življenje naročati. Neimenovana.

Za pomoč v raznih zadevah se zahvaljujejo: M. D., Celje, za pomoč v neki tiskii. — M. Š. Ljubljana za dobljeno službo. — N. N. Ljubljana za uslišano prošnjo. — M. J. za uslišano prošnjo. — Metka Vidmar, za vse v preteklem letu prejete milosti. — N. N. Blejska Dobrava za uslišano prošnjo. — I. P. Lj. za uslišano prošnjo in se ji priporoča še nadalje. — P. K. Zagreb za uslišano prošnjo in se pripo-

roča v neki važni zadevi. — N. N. Ptujška gora za dobljeno milost in pomoč ter se priporoča za zdravje oči.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: M. M. St. Jernej za pomoč v neki zadevi. — A. L. Tajble. — K. G. Bosljiva Loka. — M. K. Smlednik. — M. S. Sp. Dublek v neki važni zadevi. — N. N. Vrhovo v neki važni družinski zadevi. — J. K. Črneče za stanovitnost v dobrem in v treh drugih zelo važnih zadevah. — J. H. Artiče za ljubo zdravje. — B. M. Gorenja vas v neki važni zadevi. — D. J. Artiče za zdravje. — K. M. Stražni vrh za ljubo zdravje. — J. K. priporočam sebe in svojega brata v denarnih zadevah in stiskah. — F. J. za zdravje. — S. M. Vuhred za ljubo zdravje. — M. O. Ljubljana v neki posebni zadevi. — A. M. Rače v neki denarni zadevi. — J. M. Kočno za ozdravljenje hude živčne bolezni. — G. Š. Vidonci za zdravje pri živini in v dveh drugih važnih zadevah.

»Zaupanje je ključ do zakladov mojega neskončnega usmiljenja!

Ne moreš umeti veselja, ki ga čutim, ako morem delovati kot Zveličar. To mi je v največje veselje. Najlepše umetnine delam prav iz onih duš, ki sem jih potegnil iz najgloblje revščine in umazanosti. Ko se grehi odpuste, so za dušo, ki jih je storila, prav toliko virov milosti, ker so stalen povod za ponižnost.«

(Besede Jezusove sestri Benigni Konsolati.)

Priporočamo :

Dr. Jere: **Spoved malih grehov.** Poučna knjiga.

Cena 25 Din.

Naroča se v trgovini Ničman v Ljubljani.

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

2. februarja, Svečnica.

25. februarja, sv. Matija, apostol.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misljskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

PRIJATELJ!

IZBERI si eno sledečih točk.

BOG TI BO BOGAT PLAČNIK!

Katekizem zamorčku

v njegovem zamorskem jeziku

Din 25.—

Botrinski dar zamorčku

s katerim pomagaš pogančku do milosti
sv. krsta (smeš mu določiti krstno ime)

Din 100.—

Za črnega katehista

za njegovo mesečno vzdrževanje

Din 100.—

Za kruh sv. Antona

da pomagaš najbednejšim zamorčkom v
Afriki. — Kot zahvalo ali prošnjo daruj
poljuben dar

S prisrčnim „Bog povrni“

sprejema družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana, Metelkova ulica 1

